

İki Güç

Hayatı şekillendiren iki temel güç vardır: “*Sevginin Gücü*” ve “*Gücün Sevgisi*”.

Pozitif ve negatif olan bu iki gücün bakış açısı, kişinin değer yargılarını ve ilişkilerini derinden etkiler. İnsanların birbirine ve çevresine bakış açısını, ilişkilerdeki tutumlarını ve değer sistemlerini tanımlayan bu iki güç arasında belirgin farklar vardır.

Sevginin Gücü

Sevginin gücü, insanın hem kendine hem de çevresine pozitif etkiler bırakma ve başkalarının iyiliğini gözetme arzusuna dayanır. Bu güç, dürüstlük, adalet, erdem, ahlak ve merhamet gibi değerlere bağlıdır. Bu yaklaşımda, kişinin etik ve ahlaki sorumluluğu ön plandadır.

Bu güç, sevgiden ve empatiden doğar. Sevginin gücüne sahip bir insan, başkalarına destek olmak, yardım etmek ve olumlu bir etki yaratmak için gücünü kullanır. Kendini geliştirmenin yanı sıra başkalarının iyiliğine katkıda bulunma isteğiyle hareket eder.

Sevginin gücü, insanlara ilham vermek, onları motive etmek ve desteklemek için kullanılır. Bu güç, başkalarına zarar vermek yerine onların gelişimine katkıda bulunmak için aktarılır ve yönlendirilir. Sevginin gücü, daha sağlıklı, destekleyici ve güvene dayalı ilişkiler kurar. Bu güce sahip olanlar, başkalarının da güçlenmesini ister ve paylaşımı önemser.

Gücün Sevgisi

Gücün sevgisi, güç odaklı bir bakış açısını temsil eder. Burada kişi, kendi çıkarlarını ve üstünlük arzusunu merkeze alır. Güç sahibi olma ve başkaları üzerinde etkili olma isteği bu yaklaşımda ön plandadır.

Gücün sevgisi genellikle baskı kurma, yönetme veya başkalarını kontrol etme amacı taşır. Bu güç anlayışı, başkalarını araç olarak görme ve onları yönlendirme ya da manipüle etme arzusunu içerir. Bu yaklaşım, dengesiz ilişkilere yol açar; bir tarafın üstünlüğü vurgulanırken, diğer taraf itaat etmek zorunda bırakılır. Gücün sevgisi, ilişkilerde baskı, kıskançlık veya güvensizlik gibi olumsuz duyguları artırabilir.

Bu bakış açısında, güç elde etme arzusu daha baskındır ve bu nedenle etik ilkeler ikinci planda kalabilir. Güç, yalnızca elde edilmesi gereken bir araç olarak görülür.

Özetle, gücün sevgisi, bireyin kontrol arzusunu, başkalarına üstünlük sağlama ve kendi çıkarlarını koruma isteğini ifade eder.

Sonuç

Yaşamın akışı içinde sevginin gücü (yani ruh) ile gücün sevgisi (yani ego) sürekli bir çatışma içindedir. Bu düalitenin en büyük destekçisi egodur; yani bencilliktir. Ego, insandaki zıtlıkların ve karşıtlıkların kaynağıdır. Bu zıtlıkların neden olduğu içsel sarsıntılardan kurtulmak için ruhun kalıcı değerlerine sarılmalı ve mücadelemizi bu değerlerin rehberliğinde vererek bunu içsel devrimle taçlandırmalıyız. Çünkü ruh, karşıtlıkların ötesindedir. Ruh, içsel karşıtlıkların etkisinden münezzeh ve onların baskısından azadedir. İnsan özüne (ruhuna) yaklaştıkça, ona döndükçe bu zıtlıkların ötesine geçer.

Hayatta başarılı olmak için ruhumuz sürekli iş başında olursa, zorluklar içinde her şey daha kolay hale gelecektir. **Unutulmamalıdır ki “ruh,” sadece kendimize değil, her şeye değer vermemizi sağlayan ilahi bir enerjidir ve yaşamın özüdür.**

Yusuf Beğtaş